

РЕШЕНИЕ

№ 3354

гр. София, 18.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 28.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **10019** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във вр. с чл.38, ал.3 от Закона за държавните помощи (ЗДП), във вр. с чл. 166 от Данъчно – осигурителен процесуален кодекс (ДОПК), вр. чл. 162, ал. 2, т. 6 и т. 9 ДОПК. Образувано е по жалба от Б. В. С. и А. П. С., с постоянен адрес: [населено място], [община], район М., [жк], [жилищен адрес] чрез пълномощника адв. М. Т. Г.-А., срещу Акт за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ) № РД 05-49/09.04.2020г., издаден от Министъра на земеделието, храните и горите. Релевирани са и от двамата жалбоподатели основанията по чл.146, т.3, т.4 и т.5 от АПК. Твърденията са за незаконосъобразно предприети действия по започване на производство по установяване на публично държавно вземане след изтичане на преклузивните срокове за образуване и провеждане на административното производство и на преклузивните срокове за съставяне на акт за установяване на публично държавно вземане, както и за неспазване на сроковете по чл.38, ал. 3 и 6 от ЗДП вр. с решението на ЕК. Твърди се липса на фактически и правни основания за определяне наличие на държавна помощ при замяната на горски имоти, извършена с договор с рег. № 28/22.01.2009 г. на Държавна агенция по горите. Поддържат се доводи за нарушение на чл. 107 параграф 1 от Договора за функционирането на Европейския съюз, както и несъобразяване с изложеното в съображение (127), съображение (128), съображение (142) и съображение (171) от Решението на Комисията и за липса на мотиви в оспорения акт относими към адресата на задължението като бенефициер на несъвместима с вътрешния пазар държавна помощ.

Твърди се, че всеки от двамата жалбоподатели поотделно, както и двамата заедно, не са „предприятие“ по смисъла на член 107, параграф 1 от Договора за функционирането на Европейския съюз. Твърди се, че жалбоподателите не са променяли предназначението на придобитите в резултат на замяната поземлени имоти, както и че не са ползвали дървесина и недървесни горски продукти от заменената горска земя и не са извършвали стопанска дейност като са предоставили на трето лице правото за ползване на дървесина и недървесни горски продукти от заменената горска земя. Поддържат са доводи за недоказаност на основанията и на размера на подлежащата за възстановяване държавна помощ. Поддържат се доводи за нарушение на чл. 17, чл. 21, ал. 1 и 3 от Закон за независимите оценители и на чл. 37, ал. 6, 7 и 10 Закона за държавните помощи (оценките в административното производство за изготвени от неправоспособен, нерегистриран по реда на закона и зависим от административния орган оценител, не са приети от администратора) и се оспорва методологията за оценяване на имотите и размера на задължението. Твърди се, че Министърът на земеделието, храните и горите е издал АУПДВ като е определил размера на държавната помощ, получена в резултат на замяната, в нарушение на императивни разпоредби на Закона за държавните помощи, Закона за независимите оценители и Закона за държавната собственост.

Твърди се също, че със Заповед от РД 09-768/26.11.2014 г. на Министъра на земеделието и храните, ответната страна се е произнесла, че индивидуалната помощ, предоставена на жалбоподателите със Заповед №59/16.01.2009 г. на Председателя на Държавна агенция по горите не представлява държавна помощ и отговаря на изискванията на Регламент (ЕО) 1998/2006 на Комисията от 15 декември 2006 г. за прилагането на членове 87 и 88 от Договора към минималната помощ, като в Приложението към заповедта жалбоподателката А. С. и замяната, в която участват двамата жалбоподатели, са вписани. Твърди се, че тази заповед не е отменена от ответната страна. Излагат се доводи, че оспорваният АУПДВ е издаден извън субективните предели на Решението на ЕК и на приложимият национален закон. Изложени са оплаквания за нарушение на правилото по чл. 35 АПК за изясняване на фактите и обстоятелствата от значение за случая и оспорваният пред съда АУПДВ е издаден при съществени нарушения на административнопроизводствените правила като Министърът на земеделието, храните и горите не е изпълнил задължението си по чл. 35 АПК за изясняване на фактите и обстоятелствата от значение за случая, както задълженията си по чл. 36, ал. 1, 3 и 4 АПК да събере, провери и оцени всички доказателства и всички обстоятелства по случая преди да издаде ИАА, както и задължението за обсъждане на исканията, обясненията и възраженията преди да се издаде ИАА.

Твърди се несъответствие с принципите установени в чл. 6, ал.2, 3 и 5 АПК и в чл. 12, ал. 1, АПК.. Прави се възражение за изтекла абсолютна погасителна давност по отношение на установеното от административния орган вземане за държавна помощ по ДОПК (главница и лихви). Прави се искане за отмяна на оспорения акт. Подробни съображения се развиват в писмени бележки, представени по делото. Претендира се присъждане на такси, разноски по производството и възнаграждение за един адвокат от всеки от жалбоподателите. В съдебното производство, наведените в жалбите оплаквания и предявените искания се поддържат от пълномощника на оспорващите адв. Т..

Ответната страна – Министърът на земеделието, храните и горите, чрез процесуалния

си представител, оспорва жалбите като неоснователни и иска тяхното отхвърляне. Счита оспорвания акт за законосъобразен – издаден в съответствие с процесуалните и материалноправни изисквания на Решение на ЕК (2014) final /05.09.2014г., публикувано е в ОВ на ЕС и е задължително за държавите – членки на ЕС в неговата цялост. Твърди, че следва да се приеме за доказано, че жалбоподателите имат качеството на предприятие по см. на чл.107, §1 от ДФЕС и са бенефициери на несъвместимата с вътрешния пазар държавна помощ, като допълнително в тази връзка се визира практика на СЕС относно понятието „икономическа дейност“. Поддържа се, че приложената в случая методика за определяне на несъвместимата с вътрешния пазар държавна помощ е съобразена с предписаната в т.173 от Решение на ЕК (2014) final /05.09.2014г. Поддържа се по отношение на сроковете по чл.38, ал.6 от ЗДП, че същите са инструктивни и неспазването им не е съществено процесуално нарушение. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави се възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на пълномощника на жалбоподателите.

Жалбите са подадени в срока по чл.149 ал.1 от АПК и от лица, имащи правен интерес от оспорването, поради което са процесуално допустими.

Въз основа на събраните в хода на съдебното производство доказателства и тези приложени по приобщената административна преписка, от фактическа и правна страна се установява следното:

Между жалбоподателите Б. В. С. и А. П. С. и Държавна агенция по горите (Д.) е сключен Договор за замяна на недвижим имот № 28/22.01.2009г., вписан в Служба по вписванията [населено място] от 27.01.2009 г. дв. вх. рег. №70, акт № 44, том I, съобразно който Д., чрез нейния председател прехвърля на жалбоподателите, които са съпрузи, правото на собственост върху имоти с обща площ от 63.113 дка – частна държавна собственост, а именно: представляващи имот с №000302, с площ от 20.735 дка, с начин на трайно ползване обслужване на горското стопанство, част от който е поляна, а останалата част широколистна гора, находящ се в землището на [населено място], [община], обл. С.; имот с №000666, с площ от 13.108 дка, с начин на трайно ползване дървопроизводителна площ, който е широколистна гора, находящ се в землището на [населено място], [община], обл. С. и имот с № 000382, с площ от 29.270 дка с начин на трайно ползване дървопроизводителна площ, който е широколистна гора, находящ се в [населено място], [община], обл. С.. В замяна, Б. В. С. и А. П. С. прехвърлят на държавата, чрез Д., собствените си имоти с обща площ от 70.800 дка, представляващи гори и земи от горски фонд, а именно:

К.номер	Землище	Община	Начин на трайно ползване	Площ, декара
104009	с. Марково равнище	Р.	Залесена терит, широколистна гора	12,997
104017	с. Марково равнище	Р.	Залесена терит, широколистна гора	3,003
136002	с. Караш	Р.	широколистна гора	6,000
085032	с. Г. колиби	Бойница	широколистна гора	1,500
086032	с. Г. колиби	Бойница	Дървопроизводителна площ широколистна гора	4.000
087007	с. Г. колиби	Бойница	Дървопроизводителна площ	4.000

			широколистна гора	
203079	с. П.	М.	Дървопроизводителна площ широколистна гора	2.000
263017	с. П.	М.	широколистна гора	5.000
502002	с. Държаница	Д.	Дървопроизводителна площ широколистна гора	6.949
506001	с. Държаница	Д.	Дървопроизводителна площ широколистна гора	12.705
142011	с. Б.	Б.	Дървопроизводителна площ широколистна гора	13.100

Съгласно чл. 3 от договора, стойността за замяна на имотите, находящи се в държавния горски фонд, определена по реда на Наредба за определяне на базисни цени, цени за изключените площи и учредяване право на ползване и сервитути върху гори и земи от горския фонд (отм.) — (Наредбата) според удостоверенията за оценка, издадени при условията и по реда на същата Наредба, е общо на 22050.00 лева.

Съгласно чл. 4 от договора, стойността за замяна на имотите на жалбоподателите, определена по реда на Наредба за определяне на базисни цени, цени за изключените площи и учредяване право на ползване и сервитути върху гори и земи от горския фонд (отм.) — (Наредбата) според удостоверенията за оценка, издадени при условията и по реда на същата Наредба, е общо 34266.83 лв.

С клаузата на чл. 5 от договора, страните са приели, че независимо от по-ниската стойност на държавните имоти спрямо частните, на осн. чл.15б, ал.6 от Закона за горите, Д. не дължи заплащане на разликата в стойността на заменените имоти, възлизаща на сумата 12216.83 лв.

Договорът за замяна е сключен въз основа на заповед № 59/16.01.2009 г. на председателя на Държавна агенция по горите, с която на осн. чл. 15б от ЗГ е наредено извършване на замяна на описаните по-горе имоти.

В хода съдебното производство жалбоподателите са представили документи, които доказват, че не са извършвали стопанска дейност със заменената горска земя през разглеждания от ЕК период включително, но не само строителство и туризъм; не са учредявали вещно право на ползване върху заменената горска земя; не са учредявал право на строеж върху заменената горска земя; не са ипотекисали заменената горска земя; не са реализирали сделка на пазара на недвижими имоти със заменената горска земя; не са ползвали дървесина от заменената горска земя; не са предоставили на трето лице правото за ползване на дървесина и недървесни горски продукти от заменената горска земя и не са се разпореждали с правото на собственост и продължават да са собственици на заменената горска земя, придобита в резултат на замяната, чието предназначение не е променено. /За доказване на тези обстоятелства са представени справки по лице от Служба по вписванията Е. П. за периода 01.01.1992 г.-17.11.2020 г. за двамата жалбоподатели, писмо с изх. № 12-00-139/08.10.2020 г. от Териториално поделение Държавно горско стопанство Е. П.; удостоверение № Р. 14-8778/12.10.2020 г. от Регионална дирекция по горите (Р.) С. и писмо с изх. № И.-21441/29.09.2020 г. на Изпълнителна агенция по горите/. Не е спорно по делото, че по отношение на придобитите от жалбоподателите чрез замяната държавни имоти, не са извършвани преобразувания по ЗУТ, по отношение на статута им, както и са

изпълнени поетите задължения по чл. 13 от същия, а именно, че начинът на трайно ползване на имота не се променя.

Жалбоподателите са представили и към делото са приобщени и удостоверенията за оценки, издадени от съответните регионални дирекции по горите за определяне на цените за замяната по Наредбата, скици от картата на възстановената собственост, договори за възлагане на оценката, актове за приемане на оценката и оценителски доклади за определяне на т.нар. административни цени, по които е извършена замяната.

Не е спорно между страните, а и от приетите по делото писмени доказателства, е видно, че оспореният АУПДВ е издаден в производство по изпълнение на Решение на Европейската Комисия С(2014) 6207 final от 5.09.2014 г., относно схема за помощ № SA. 26212 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/A/08) и SA. 26217 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/B/08), приведена в действие от Република България при замените на горска земя, което решение е влязло в сила. Видно от съдържанието му, същото е административен акт и е постановено във връзка с констатирано нарушение на чл.108, § 3 от Договора за функциониране на Европейския Съюз (ДФЕС).

В Решението е посочено, че при извършени замени на горски имоти, оценени по Наредбата за определяне на базисни цени, цени за изключените площи и учредяване на право на ползване и сервитути върху гори и земи от горския фонд (Наредбата – отменена), българската държава е предоставила предимство под формата на държавни ресурси на частни субекти в нарушение на чл.108, §3 от ДФЕС. Цитира се чл.107, §1 от ДФЕС, според който всяко такова предимство, предоставено от държава-членка, което нарушава или заплашва да наруши конкуренцията, като поставя в по-благоприятно положение определени предприятия, поради което е несъвместимо с вътрешния пазар, нарушава конкуренцията в ЕС и представлява неправомерна държавна помощ, която подлежи на възстановяване. Определен е критерий за извършване на преценка дали е предоставено икономическо предимство (съображение 143). Указана е методиката, която да следват държавите-членки като отправна точка за определяне на размера на несъвместимата държавна помощ, която трябва да бъде възстановена от всеки бенефициер (съображение 173 и сл. вр. с 147 от решението). Налице са указания в съображения 125, 126 и 127 от решението, за потенциалните бенефициери, които следва да са предприятия по см. на чл.107, §1 от ДФЕС. С извлечение от протокол № 45 от заседанието на Министерския съвет на 5 ноември 2014 г., което е приложено по делото, е доказано, че решението на ЕК не е оспорвано пред СЕС и е влязло в сила.

Решението съдържа разпореждане за възстановяване чрез определянето на задължителни мерки, които Република България трябва да предприеме, при условията и в сроковете, определени в него, за установяването на конкретни случаи, на неправомерно предоставена помощ. Предвидени са и основания за отпадане на задължението за възстановяване на помощта, когато не са превишени праговете в Регламент (ЕС) № 1407/2013г. на Комисията /съображение 154/. От друга страна, в съображения 170 и 171 от Решението е налице регламентация за идентифициране на бенефициерите, които трябва да възстановят помощта, във връзка с което е съставен списък с 132 сделки за замяна, участниците в които са приети за потенциални бенефициери, като е създадено задължение за българските органи да изключат физическите и

юридически лица, които не отговарят на критериите за предприятие по см. на чл.107, §1 от ДФЕС и лицата, които са получили предимство в размер, който не надвишава праговете за помощта „de minimis“. В таблица 4 на решението на ЕК са посочени 104 сделки, по отношение на които според Комисията сравнението между административните цени и пазарните цени, представени ѝ от българските органи, сочи на предоставено предимство, а страните не спорят, че процесната сделка е част от тези общо 104 сделки. Към решението на ЕК е приложен Списък на потенциалните бенефициери, в който е включена и жалбоподателката А. П. С..

През 2014 г. е започнало административното производство, приключило с издаване на обжалвания АУПДВ, като Решението на ЕК е предпоставка за образуването на административно производство от компетентния в Република България орган - МЗХГ, за предприемане на мерките по неговото изпълнение. В периода септември 2014 – ноември 2019 г. жалбоподателите не са уведомявани от националния администратор за образуваното административно производство. В този период е издадена Заповед РД 09-768/26.11.2014 г. на Министъра на земеделието и храните, с която ответната страна се е произнесла, че индивидуалната помощ, предоставена на жалбоподателите със Заповед №59/16.01.2009 г. на Председателя на Държавна агенция по горите (досие 143 на ЕК) не представлява държавна помощ и отговаря на изискванията на Регламент (ЕО) 1998/2006 на Комисията от 15 декември 2006 г. за прилагането на членове 87 и 88 от Договора към минималната помощ, като в Приложението към заповедта жалбоподателката А. П. С. и замяната, в която участват двамата жалбоподатели са вписани под пореден номер 4. В заповедта е записано, че се издава на основание чл. 2 от Решението на Комисията, чл. 7, § 3 от Регламент (ЕС) № 1407/2013 г. на Комисията от 18 декември 2013 г. относно прилагането на членове 107 и 108 от Договора за функционирането на ЕС, Регламент (ЕО) 1998/2006 на Комисията от 15 декември 2006 г. за прилагането на членове 87 и 88 от Договора към минималната помощ.

С Решение от 10 октомври 2016 г. на Министъра на земеделието и храните е открита обществена поръчка за избор на оценител, който да определи пазарните цени на поземлени имоти в горски територии, които са били предмет на замените, включени в обхвата на Решението на ЕК, като в техническата спецификация на поръчката е посочена и замяната с А. С.. С Решение № РД52-1/06.01.2017 г. на Министъра на земеделието и храните е прекратена обществената поръчка, в предмета на която е включено изготвянето на оценителски доклади за имотите, обект на замяната по която страна са жалбоподателите, с което е прекратена обществената поръчка.

Министърът на земеделието и храните е одобрил доклад 93-2051/23.03.2017 г. от главен секретар на МЗХГ с предложение организирането на изпълнението на Решението на ЕК – съображение 173 и 175 и чл. 4, параграф 1, 3 и 4 от Решението, както и организирането и провеждането на обществена поръчка за избор на независими оценител/ или оценителски екип, който да определи

пазарните цени на непосочени в доклада имоти, които са предмет на замени с горски територии да бъде възложено на Изпълнителния директор на И.. В съдебното производство са представени и приети писмени доказателства, във връзка с проведената обществена поръчка, с възложител Изпълнителна агенция по горите, с предмет: "Избор на правоспособен, независим оценител и/или оценителски екип, регистрирани по Закона за независимите оценители, които да извършат оценка на поземлени имоти в горски територии, в съответствие с изискванията на Решение на Европейската Комисия С(2014) 6207 final от 5.09.2014 година, относно схема за помощ № SA. 26212 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/A/08) и SA. 26217 (2011/C) (ex 2011/NN — ex CP 176/B/08), приведена в действие от Република България при разпоредителни сделки за замени на поземлени имоти в горски територии". Приложени са решение за откриване на процедурата, вписано в А.; документация за участие в процедурата; техническо предложение; протокол 1, 2 и 3 от заседания на комисията, за оценка и избор на оценител и взетото, въз основа на тях Решение № 862/29.09.2017 г., за определяне на изпълнител по обществената поръчка – [фирма]. С уведомително писмо № 91-1261/12.10.2017 г. министърът на земеделието, храните и горите, е уведомил ЕК за изпълнението по съображение 180 от Решение на ЕК С(2014) 6207 final от 5.09.2014 г., за проведена процедура и избрани оценители. С писмо от 26.10.2017 г., ЕК, ГД "Конкуренция" е направила изявление за одобрение на определения оценител. Изпълнителна агенция по горите е извършила по реда на ЗОП избор на изпълнител, за възлагане на обществена поръчка с предмет: "Избор на правоспособен независим оценител и/или оценителски екип, регистриран по Закона за независимите оценители, които да извършат оценка на поземлени имоти в горски територии в съответствие с изискванията на решение на Европейската комисия от 05.09.2014 г. относно схема за помощ № SA. 26212 (2011/C) И SA. 26217 (2011/C), приведена в действие от Р. България при разпоредителни сделки за замени на поземлени имоти в горски територии". С решение № 862/29.09.2017г. на главния секретар на И., на първо място е класиран участникът [фирма], който е избран за изпълнител на поръчката и с него е сключен договор № 242/07.11.2017г. с предмет: Извършване на оценка на поземлени имоти в горски територии в съответствие с изискванията на Решение на Европейската комисия от 05.09.2014 г. относно схема за помощ № SA. 26212 (2011/C) И SA. 26217 (2011/C), приведена в действие от Р. България при разпоредителни сделки за замени на поземлени имоти в горски територии. В изпълнение на възложената обществена поръчка, [фирма] изготвя Оценителски доклад за пазарната цена на поземлени имоти в горски територии, държавна частна собственост, обект на замяна по заповед № 59/16.01.2009г. на Д., видно от който използваните методи за оценка са метода на пазарните аналози и метода на приходната стойност. В доклада е записано, че сделките с горски имоти се вписват като цена на имот, включваща в себе си цената на земята и тази на насаждението, което прави невъзможно разделянето на тези

стойности; че при недостатъчна информация за пазарни аналози в горски територии ще се ползват такива за земеделски имоти, при което ще бъде определена цената на земята; че в този случай при определяне на цената на насаждението ще се ползва методът на приходната стойност; че според § 1а, т. 4в от ЗДСоб., за пазарни аналози се ползват имоти, разположени в същото землище, в което попада и оценяваният; че се допуска при липса на информация за сделки в конкретно землище, използване на данни за съседно землище или осреднени за общината, в която попада то.

В изпълнение на възложената обществена поръчка, [фирма] изготвя Оценителски доклад за пазарната цена на поземлени имоти в горски територии, собственост на физически лица (частните имоти, предмет на замяната). Формираната оценка на частните имоти е общо 27599.59 лв, което според оценителя съставлява тяхната пазарна цена. В изпълнение на възложената обществена поръчка, [фирма] изготвя и Оценителски доклад за пазарната цена на поземлени имоти в горски територии, държавна частна собственост, обект на замяна по заповед № 59/16.01.2009г. на Д., видно от който са използвани същите методи за оценка, както за частните имоти. Формираната оценка на държавните имоти е общо 41531.71 лв., което според оценителя съставлява тяхната пазарна цена.

Данните за двете групи имоти са обобщени в „Сравнителна таблица по т. 3 от спецификацията по договора за Заповед № 59/16.01.2009 г. със заявител А. П. С.“, приложена към оценителните доклади, в която освен пазарната цена на поземлените имоти в горска територия е отразен и размерът на несъвместимата държавна помощ, като в този лист се съдържа запис, че това е извършено в съответствие с методиката в съображение 173 и сл. вр. с 147 от Решението на ЕК, а именно: размерът на държавната помощ, получена в резултат на сделката за замяна, е разликата между две стойности - стойността, представляваща разлика между реалната пазарна цена на парцела горска земя - държавна собственост и административната цена за този парцел, определена съобразно Наредбата за базисните цени и стойността, представляваща разлика между реалната пазарна цена на парцела горска земя - частна собственост и административната цена за този парцел, определена съобразно Наредбата за базисните цени.

Видно от данните в „Сравнителна таблица по т. 3 от спецификацията по договора за Заповед № 59/16.01.2009 г. със заявител А. П. С.“, която е приложена към административната преписка и от съдържанието на оспорвания акт, издателят на АУПДВ е приел за установено в административното производство, че реалната пазарна цена на парцелите горска земя - държавна собственост е общо 41531.71 лв., административната цена за тези парцели – 22050.00 лв., а разликата между тези две стойности възлиза на 19481.71лв.; съответно, че реалната пазарна цена на парцелите горска земя – частна собственост е общо 27599.59 лв., административната цена за тези парцели – 34266.83 лв., а разликата между тези две стойности възлиза на минус 5348.41

лв. При горните данни и при твърдение, че прилага описаната методика в съображение 173, вр. съображение 147 от Решението на ЕК, размерът на държавната помощ, получена в резултат на сделката за замяна според административния орган е 24830.00 лева главница. На листа с тези пресмятания няма данни за издател и авторство, липсват и реквизити като подпис, дата, печат, което е пречка да бъде ценен от съда като документ.

Към административната преписка е приложена Методика за определяне размера на несъвместимата държавна помощ, без данни за нейния издател. В същата са възпроизведени съображения 147 и 173 от решението на ЕК.

С писмо изх. № 94-56/20.11.2019 г., министърът на земеделието, храните и горите, уведомява жалбоподателите на осн. чл.26, ал.1 от АПК, за открито производство по издаване на Акт за установяване на публично държавно вземане на основание чл. 38, ал.3 от ЗДП и чл. 162, ал. 2, т. 6 и т. 9 от ДОПК, като му указва, че в срок от 14 дни може да представи доказателства, възражения и обяснения. Жалбоподателите са упражнили правото си на възражения, които са постъпили при администратора с вх. рег. № 94-2356/06.12.2019 г.

Издаден е оспореният Акт за установяване на публично държавно вземане № РД05-54/09.04.2020г. от Министъра на земеделието, храните и горите. Актът е съобщен на жалбоподателите на 21.09.2020г., видно от Разписка (приемо-предавателен протокол), подписан от Б. С., а жалбите против него са подадени чрез администратора на 01.10.2020 г. с вх. №94-673 от Б. С. и на 02.10.2020г. с вх. № 94-1735 от А. С..

Във връзка с изпълнението на назначена по делото съдебно-оценителска експертиза, жалбоподателите са изискали от Изпълнителна агенция по горите и по делото са представени оценителските доклади и част от документите, въз основа на които е изготвен сключения между страните договор за замяна, а именно: удостоверения за базисните цени на двете групи горски имоти съобразно Наредбата за определяне на базисни цени, издадени от РУГ по местонахождение на имотите; скици, обяснителни записки и таксационни характеристики на имотите.

Съдът е назначил по искане на жалбоподателите и е приел съдебно-оценителна експертиза, изготвена от вещото лице инж. С. Г. К.. Въз основа на заключението на вещото лице, при формиране на пазарните цени на процесните имоти са ползвани данни от сделки с поземлени имоти в горски територии, вписани в съответната служба по вписванията (за частните имоти - [населено място], [населено място], тр. В. и [населено място], а за държавните имоти – от Служба по вписванията [населено място], поради липса на сделки с горски територии вписани в Служба по вписванията Е. П.), за срок от 24 месеца преди датата на замяната, като е приложен метода на сравнимите продажби. Вещото лице К. определя пазарната цена въз основа на осреднени цени от сделки с горски имоти, подобни на оценяваните, за посочения по-горе референтен период, в резултат на което дава заключение, че пазарната цена за

държавните имоти е общо 22742.14 лв., пазарната цена на частните имоти е общо 29184.60 лв., както и че разликата между пазарната цена на държавните имоти и административната цена на държавните имоти е 692.14 лева (ii по смисъла на Решението на ЕК), а разликата между пазарната цена на частните имоти и административната цена на частните имоти е минус 5083.23 лева (i по смисъла на Решението на ЕК), съответно, че размерът на получената държавна помощ е 5774.37 лева.

Установяват се грешки в пресмятанята на вещото лице за определяне на пазарната цена на 6 от частните имоти, които бяха корегирани при провеждане разпита на вещото лице .

Във връзка с оспорването, че оценителските доклади на [фирма] не са приети по надлежния ред, по делото са приобщени документи за назначаване от изпълнителен директор на И., на експертен съвет за разглеждане на оценките на поземлените имоти в горски територии и протокол с рег. индекс И.-9793 от 16.05.2018 г. от заседание на експертен съвет към Изпълнителна агенция по горите за приемане на оценителските доклади на [фирма], ведно с приложенията към него.

Във връзка с оспорването, че жалбоподателите не са предприятие по смисъла на чл. 107 от ДФЕС, жалбоподателите представят справки по лица от Служба по вписванията Е. П., от които се установява, че не са извършвали разпореждане с придобитите чрез замяната имоти, нито са учредявали право на строеж или право на ползване върху имотите. Не се установява търговското дружество [фирма], в което жалбоподателите са съдружници, а жалбоподателят С. е и управител, да е придобивало никакви права върху имотите, които С. са придобили в резултат на замяната с държавата. Не се установява търговското дружество [фирма], в което жалбоподателите са съдружници, а жалбоподателят С. е и управител, да е извършвало някаква дейност с имотите, които С. са придобили в резултат на замяната с държавата. Така възприетите фактически констатации въз основа на приложения по делото доказателствен материал обуславят следните правни изводи:

Жалбите са процесуално допустими - подадени са от пълномощник на активно легитимирани лица с правен интерес от оспорване на административен акт, който пряко засяга техни права и законни интереси, в предвидения от закона срок по чл.149, ал.1 АПК и отговарят на изискванията на чл.150 и чл.151 от АПК.

Разгледани по същество, жалбите са основателни по следните съображения:

Проверен изцяло, съгласно изискванията на чл. 168, ал.1 от АПК и съобразно критериите по чл.146 от АПК, оспореният АУПДВ е валиден административен акт, издаден в писмена форма, но в нарушение на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалния закон и с целта на закона. Налице са отменителните основания по чл.146, т.3, т.4 и т.5 от АПК.

Преценката за законосъобразност на обжалвания акт изисква преглед на

приложимата нормативна уредба на общностното и националното право, както следва:

Принципите за предоставяне на държавните помощи са уредени в Договора за функциониране на Европейския съюз (ДФЕС), който в чл. 107 предвижда, че освен когато е предвидено друго в Договорите, всяка помощ, предоставена от държава-членка или чрез ресурси на държава-членка, под каквато и да е форма, която нарушава или заплашва да наруши конкуренцията чрез поставяне в по-благоприятно положение на определени предприятия или производството на някои стоки, доколкото засяга търговията между държавите-членки, е несъвместима с вътрешния пазар.

От друга страна, мерките, които могат да бъдат предприети за отстраняване на ефекта от неправомерно предоставена държавна помощ, несъвместима с вътрешния пазар, са нормативно установени в Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета от 22 март 1999 година за установяване на подробни правила за прилагането на член 93 от Договора за ЕО, приложим към момента на издаване на Решение на Европейската Комисия С(2014) 6207 final от 5.09.2014 г. Според чл. 14, § 1 и § 3 Регламент (ЕО) № 659/1999, когато са взети отрицателни решения в случаи с неправомерна помощ, Комисията решава съответната държава членка да вземе всички необходими мерки за възстановяване на помощта от получателя, като възстановяването се извършва незабавно и в съответствие с процедурите по националното законодателство на съответната държава членка, при условие че те позволяват незабавното и ефективно изпълнение на решението на Комисията.

В същия смисъл са и чл.16, ал.1 и ал.3 от действащия към датата на издаването на оспорения АУПДВ Регламент (ЕС) 2015/1589 за установяване на подробни правила за прилагане на чл. 108 от ДФЕС.

Видно е, че общностното право задължава ЕК, да проучи всяка информация достигнала до нея за наличието на недопустима държавна помощ, какъвто е процесния случай, доколкото производството пред ЕК, е образувано по сигнал за нарушение на задължението за нотификация. В хода на това проучване ЕК може да изиска информация от държавата-членка, за която се твърди, че е предоставила тази помощ. Когато установява недопустима държавна помощ, ЕК, задължава държавата-членка да предприеме всички необходими мерки, за да иземе от бенефициера тази помощ. Изцяло в правомощието на държавата – членка е да определи в националното си законодателство норми, уреждащи начина и реда за възстановяване на помощта.

В тази връзка и в изпълнение на Правото на ЕС е приет Закона за държавните помощи, който е специалният закон, уреждащ условията и реда за възстановяването на неправомерна и несъвместима държавна помощ / арг. чл.1, т.5 от ЗДП/. Регламент (ЕО) № 659/1999 и ЗДП предвиждат, че решението на Европейската комисия за възстановяване на неправомерно предоставена държавна помощ подлежи пряко на принудително изпълнение по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, освен ако 1. изпълнението му

бъде спряно от Съда на Европейския съюз в рамките на процедурата по обжалване на решението на Европейската комисия, или 2. ако в решението на ЕК, не са индивидуализирани получателите на помощ и размерът на сумата, която трябва да се възстанови. В последния случай, какъвто е настоящият, компетентният национален орган следва да издаде акт за установяване на публично държавно вземане.

Процедурата за възстановяване на неправомерна и несъвместима държава помощ е уредена в Глава VI от ЗДП, в чл.38 от която, са предвидени две хипотези, а именно: в хипотезата на чл. 38, ал. 1 и ал. 2 от ЗДП - възстановяването е въз основа на решението на ЕК, когато същото сочи конкретен бенефициер и определя размера на вземането, подлежащо на възстановяване (главницата и лихвата), а в хипотезата на чл.38, ал.3 от ЗДП - когато с решението на Европейската комисия не са индивидуализирани получателите на помощ и размерът на помощта, която трябва да се възстанови, администраторът на помощ издава акт за установяване на публично вземане по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Нормата на чл.38, ал.4 от ЗДП, установява и специален ред за изпълнение на издадения ИАА по чл.38, ал.3 - от органите на Националната агенция по приходите по реда на ДОПК.

Решението на ЕК, доколкото представлява административен акт, който не индивидуализира бенефициер и размер на помощта, представлява материално-правна предпоставка за инициране на производството, но администраторът на помощ, е компетентният национален орган, който дължи пълна проверка на фактическите и правни основания, обосноваващи издаването на ИАА - акт за установяване на публично задължение, в съответствие с приложимите общностни и национални материално правни и процесуални норми и указанията на ЕК, по отношение на конкретния частноправен субект- в случая жалбоподателите, като изследва всички относими факти, съгласно указанията по диспозитива на Решение на ЕК С(2014) 6207 final от 5.09.2014г. Същевременно българската държава, в лицето на Министъра на земеделието, храните и горите, следва да извърши проверките, в рамките на установените от ЕК, срокове в решението.

В процесния случай, видно от доказателствата по преписката, Министърът на земеделието, храните и горите е издал Акт за установяване на публично държавно вземане на основание чл.38, ал.3 от ЗДП, по отношение на който изрично е предвидено приложението на процедурата по АПК, доколкото същия представлява ИАА, като се спази и специалното производство, предвидено в чл.38 и чл.39 от ЗДП. Вземането по акта е публично държавно вземане по аргумент от чл.6 от ЗДП във вр. чл.38, ал.4 от ЗДП, а актът представлява изпълнително основание по смисъла на чл. 165 от ДОПК вр. с чл.162, ал.2, т.6 от ДОПК.

Предвид изложеното във връзка с приложимото право и с доказателствата по делото, оспорения АУПДВ е издаден от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия. Съгласно чл.33 във връзка с чл.8 и чл.10 от Закона за държавните

помощи, специалната компетентност по отношение на държавните помощи в областта на земеделието, развитието на селските райони, горското и ловното стопанство и рибарството, е предоставена на министъра на земеделието, храните и горите, вкл. правомощията на администратор на държавна помощ в изпълнение изискването на чл.38, ал.3 ЗДП. Според чл.9, ал.1 от същия закон администратор на помощ е лице, което предоставя или управлява, включително разработва държавна помощ или минимална помощ, освен когато в закон е предвидено друго. Съгласно чл.8, ал.1, т.1 от същия закон, министърът на земеделието, храните и горите разработва съдържанието, параметрите и механизмите за предоставяне и контрол на всяка мярка за помощ в областта на земеделието, развитието на селските райони, горското и ловното стопанство и рибарството. Страните не спорят по компетентността.

Акта е издаден в писмена форма, като формално съдържа фактически и правни основания съгласно изискванията на чл.59 ал.2 от АПК.

Жалбоподателите, основателно излагат аргументи за нарушение на правилото на чл.39, ал.6 от ЗДП, поради неспазване на сроковете за изпълнението му вр. със съображение 180 от решението на ЕК. По отношение на визираните срокове в съображение 180 от Решение на ЕК (2014) final /05.09.2014г., към които препраща разпоредбата на чл.38, ал.6, пр. последно от ЗДП, следва да се посочи, че неспазването на същите преклудира правомощието на органа да предприеме действия за възстановяване на неправомерната държава помощ. По делото не се установява, а и не се твърди, че е издаден акт на Европейската комисия, с който са удължени сроковете за изпълнение на Решението на ЕК. В Известие на ЕК относно събирането на неправомерна и несъвместима държавна помощ (2019/С 247/01) т. 4, съображение 71, изрично е предвидено, следното: когато Комисията стигне до заключението, че вече предоставена помощ е несъвместима с вътрешния пазар, и разпореда помощта да бъде събрана, съответната държава членка трябва да отмени помощта и да я събере, когато е приложимо, в рамките на срока, определен от Комисията („срок за събиране“). Събиране, осъществено след срока за събиране, не съответства на изискванията на правото на Европейския съюз и представлява неизпълнение на решението за събиране.

Основателни са и наведените в жалбите оплаквания, че в несъответствие с приложимото право Министърът на земеделието, храните и горите е приел за установено, че жалбоподателите са предприятие по смисъла на член 107, параграф 1 от Договора за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС), а по същество е недоказано, че оспорващите лица имат визираното качество. Бездействието на органа във връзка със задължението за събиране на доказателства за установяване на фактите и обстоятелствата от значение за случая, е нарушение и на процесуалното правило по чл.35 от АПК.

В АУПДВ са изложени мотиви за това защо органът приема, че жалбоподателите са предприятие по см. на чл.107, §1 от ДФЕС и поради това са бенефициери на несъвместима с вътрешния пазар държавна помощ по

решението на ЕК . На въпросът, дали жалбоподателите са предприятие, следва да се отговори като се извърши задълбочен анализ на доказателствения материал, приет по делото. Касае се за предварителен въпрос, който следва да бъде разгледан и решен от националния орган при издаването на АУПДВ в хипотезата на чл.38, ал.3 от ЗДП във вр. със съображение (125) от решението на ЕК,

При дефиниране на понятието „предприятие“, ЕК в решението си препраща към практиката на Съда на ЕС, който в свои решения сочи, че предприятие е всеки субект, упражняващ стопанска дейност, независимо от правния му статут на физическо или юридическо лице и независимо от начина му на финансиране, а стопанска дейност е всяка дейност, която се състои от предлагане на стоки и услуги на даден пазар (арг. съображение 126 от решението на ЕК). В съображение (127) от Решение на ЕК С(2014) 6207 final, изрично са посочени основанията за изключване на определени бенефициери от категорията „предприятие“ по см. на чл.107, пар.1 от ДФЕС, а именно *когато не са извършвали стопанска дейност със заменената горска земя през разглеждания период и понастоящем не извършват такава дейност, поради което се приема, че няма наличие на държавна помощ при сделките за замяна, които те са сключили с българската държава.* За да се установи дали съответните дейности са такива на „предприятие“ по смисъла на правото на Съюза в областта на конкуренцията, трябва да се изследва естеството на тези дейности, като квалификацията „икономическа дейност“ се преценява за всяка една от отделните дейности, извършвани от конкретния субект (в този смисъл решения от 24 октомври 2002 г., *Aéroports de P./Комисия, С-82/01 P*, т. 75 и от 1 юли 2008 г., *МОТОЕ, С-49/07*, т. 25). Събиране на относими доказателства, тяхната преценка и анализ, в процесния случай, при постановяване на оспорения акт, във връзка с извършването на стопанска дейност от конкретните жалбоподатели, изобщо не е извършвано, в изпълнение на задължението по диспозитива по чл.2-3 от Решение на ЕК С(2014) 6207 final от 5.09.2014 год. относно схема за помощ № SA. 26212 (2011/C) (ex 2011/NN - ex CP 176/A/08) и SA. 26217 (2011/C) (ex 2011/NN - ex CP 176/B/08), приведена в действие от Република България при разпоредителни сделки за замени на поземлени имоти в горски територии, по този въпрос, който е предоставен изцяло в правомощията на компетентния национален орган, съобразно националната правна рамка, и е негово задължение, при постановяването на конкретен ИАА. От друга страна, според съображение (142) от решението на ЕК, сделките за замяна нарушават конкуренцията и засягат търговията между държавите членки доколкото всяка финансова изгода в резултат на замените укрепва позицията на бенефициерите в сравнение с други конкурентни предприятия в рамките на Съюза на определен пазар – пазар на който предприятията предлагат стоки и услуги. В същото това съображение е посочено, че вписаните в Търговския регистър сфери на дейност като недвижими имоти, туризъм, ресторантьорство, залесяване представляват сектори, отворени за конкуренция

на равнището на Съюза, но понятието "предприятие" в чл.107, пар.1 от ДФЕС е обективно понятие и въпросът за това дали предприятията предлагат стоки и услуги на определен пазар и по този начин се конкурират с други предприятия и участват в търговията в рамките на Съюза, трябва да се определи с оглед дейностите, действително извършвани от тези предприятия.

От горното следва, че за да е налице основание за възстановяване на несъвместима помощ от жалбоподателите, административният орган е следвало да установи, че те са предприятие и че тяхната сделка за замяна нарушава конкуренцията. Мотиви и доказателства за визираните обстоятелства не се съдържат в оспорения АУПДВ и в документите, които предхождат и съпътстват неговото издаване. Органът не е изложил доводи и не е формирал изводи за относимите към спора факти в контекста на приложимите нормативни разпоредби, а именно: за това дали жалбоподателите са извършвали дейност със заменената горска земя през процесния период от време и понастоящем или не; каква конкретно стопанска дейност са извършвали жалбоподателите; кой е конкретният пазар, на който те оперират; какви стоки и услуги предлагат жалбоподателите на този пазар; има ли финансова изгода от замяната, която ги поставя в по-добра позиция в сравнение с другите конкурентни оператори на същия пазар. Пропускът на органа да мотивира издадения АУПДВ възпрепятства жалбоподателите да реализират правото си на защита, както и съдебната проверка във връзка с правилното приложение на материалния закон.

Формалното обстоятелство, че всеки от двамата жалбоподатели е съдружник в търговско дружество, а единият от тях и управител на същото търговско дружество, в което притежава дял от капитала, не предполага автоматично придобиването на качеството на предприятие по смисъла на чл. 107 от ДФЕС от двете физически лица, нито разглеждани поотделно, нито разглеждани заедно двамата като физически лица, нито разглеждани съвместно със свързаното с тях юридическо лице - търговско дружество, нито предполага автоматично придобиването на качеството на бенефициер по смисъла на Решението на ЕК. Като управител на търговско дружество, не управителя извършва стопанска дейност. Стопанска дейност извършва търговското дружество. Няма идентичност между следните два субекта: физическо лице Б. В. С., съответно А. П. С. и юридическо лице [фирма]. Търговското дружество [фирма] не е страна по договор за замяна с рег. № 28/22.01.2009 г. на Държавна агенция по горите. Не се доказва търговското дружество [фирма] да е придобивало никакви права върху имотите, които жалбоподателите са придобили в резултат на замяната с държавата. Противно на житейската и правна логика Министъра на земеделието, храните и горите е приел за установено, че жалбоподателите са „предприятие“ по смисъла на чл. 107, параграф 1 от ДФЕС, което формира една икономическа единица (неясно с кого – в АУПДВ не е посочено) и ги разглежда като едно и също предприятие (неясно с кого – в АУПДВ не е посочено). Според т. 16 от Известие на ЕК

относно понятието за държавна помощ, посочено в чл. 107, пар. 1 ДФЕС /2016/С 262/01 самият факт, че даден субект притежава дялове – дори мажоритарно дялово участие – в предприятие, което предоставя стоки и услуги на определен пазар, не означава, че въпросният субект следва автоматично да се счита за предприятие по смисъла на чл. 107, пар. 1 ДФЕС. Когато въпросното дялово участие единствено води до упражняване на правата, свързани със статута на акционер, както и, при необходимост, получаването на дивиденди, които са просто плодове от притежаването на даден актив, въпросният субект няма да се счита за предприятие, ако самият той не предоставя стоки и услуги на определен пазар. В този смисъл е и съдебно решение №11382 от 10.11.2021 г. по адм.д. 3436 по описа на Върховният административен съд на съда за 2021 г.

В конкретния случай, административния орган, който носи доказателствената тежест съгласно чл. 170, ал. 1 АПК не установи качеството бенефициер на жалбоподателите по смисъла на чл. 107, § 1 ДФЕС. Доказателства, които да обосноват изводи, че жалбоподателите извършват стопанска дейност, т.е. че са предприятие, не са приложени в административната преписка. В административната преписка не са приложени доказателства за наличието на четвъртата предпоставка, посочена в съображение 124 от решението на ЕК, която административният орган е следвало да установи, - че извършената сделка за замяна нарушава конкуренцията по смисъла, приет в съображение 142 от решението на ЕК. В оспорвания АУПДВ не са изложени никакви мотиви защо издателят на АУПДВ е приел за установено, че извършената сделка за замяна нарушава конкуренцията по смисъла, приет в съображение 142 от решението на ЕК. Качеството на съдружник и на управител в търговски дружества не означава, че жалбоподателите като физически лица са осъществили сделки в нарушение на правилата на конкуренцията и тези сделки са свързани с евентуално предоставената помощ. Договорът за замяна е сключен от физическите лица и в това им качество административният орган е следвало да извърши преценка дали се касае за предприятие (в този смисъл Решение № 1857 от 28.02.2022 по адм. дело № 3403/2021 на Върховния административен съд.) Липсата на мотиви по този въпрос е нарушение на материалния закон.

Включването на жалбоподателя в списъка на бенефициерите по решението на ЕК и публикуването на този списък на 20.11.2019 г. на сайта на Министерство на земеделието, храните и горите не е достатъчно, за да се приеме, че жалбоподателите притежават качеството на бенефициер на неправомерна и несъвместима държавна помощ, още повече, че списъкът също не съдържа никакви мотиви за това защо Министърът на земеделието, храните и горите е определил изброените в него юридически и физически лица като бенефициери. Не може да се приеме, че този въпрос е решен от комисията и чрез отразяването в таблица № 4 от решението, на 104 сделки, по които е предоставено предимство. Освен, че тези сделки не са индивидуализирани, вкл.

бенефициерите по тях, но и самите сделки са определени в резултат на сравнение на административните цени и неверни и манипулативни данни за „пазарните“ цени, представени от българските органи на ЕК преди постановяване на решението, без да е извършено проучване на пазара и да се предоставят достоверни конкретни данни за всяко засегнато лице, което се установява от съдържанието на приложената по делото електронна таблица, изпратена на 21 януари 2014 г. в становище 2014/032997 с писмо с изх. № 91-2133/23.12.2013 на МЗХГ.

Спазването на националните правила за издаване на индивидуални административни актове по реда на АПК, ред, допустим според общностните норми и регламентиран в специалния закон, приложим в конкретния случай – ЗДП, налага административният орган да изложи мотиви (фактически и правни основания) за издаването на акта, като от особена важност в случая е излагането на мотиви за това защо административният орган изисква възстановяване на помощта именно от адресата на акта, тъй като той не е определен като бенефициер на несъвместима помощ с решението на комисията. За да се извърши преценка за наличието на държавна помощ, административният орган следва да е изложил съответните мотиви. Значението на изискването за мотивите според ТР № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК на ВС е такова, че неизлагането на такива към административния акт съставлява съществено нарушение на закона и основание за отмяна на акта.

За първи път в отговора на жалбите ответната страна въвежда твърдения, които не са изложени в мотивите на оспорвания АУПДВ.

Твърденията на издателя за тези факти и обстоятелства са ирелевантни за настоящото производство. Съдебният контрол за законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката дали са налице установените от административния орган релевантни юридически факти, изложени в мотивите на акта, и доколко същите се субсумират в посочената като правно основание за издаването му норма и респективно дали се следват разпоредените правни последици.

При издаването на АУПДВ Министърът на земеделието, храните и горите не се е съобразил с изложеното в съображение (127), съображение (128), съображение (142) и съображение (171) от Решението на Комисията.

Решението на ЕК съдържа задължителни указания, а приложимото общностно и национално право предвижда императивни норми, които представляват абсолютни отрицателни предпоставки, за издаването на ИАА, по реда на чл. 38, ал.3 от ЗДП, посочени изрично и в Решението на ЕК и задължаващи Министъра на земеделието, храните и горите, да ги изследва, прецени и най-вече обоснове в оспорения АУПДВ, с всички елементи за наличието на качеството „бенефициер“, по смисъла на чл.107, параграф 1 от ДФЕС. В административната преписка, така и в оспорения акт, липсват данни и доказателства, обосноваващи извод, в посочения смисъл, което е в противоречие с материалния закон. Поради това съдът приема, че по

отношение на жалбоподателите С. не може да се направи категоричен и безспорен извод, че попадат в понятието „бенефициер“ по смисъла на чл. 107, § 1 от ДФЕС, съгласно съображение 126 от Решението на ЕК. Съдът следва да приеме и че по отношение на жалбоподателите не е установено от страна на ответника и качеството „предприятие“ по смисъла на чл. 107, § 1 от Договора.

Извън горното, за пълнота на правните изводи и във връзка с наведените от жалбоподателите оплаквания, административният орган не е определил размера на подлежащата на възстановяване държавна помощ въз основа на пазарните цени на заменените имоти, определени от независим оценител в изпълнение на указанията в мотивите на решението на ЕК.

В случая, административните цени на заменените имоти не са спорни и се установяват от приложените по делото удостоверения, издадени от съответните РУГ. Видно от изложеното в АУПДВ пазарната цена на частните имоти и пазарната цена на държавните имоти, са определени съгласно оценка, изготвена от [фирма].

От разпоредбата на чл. 38, ал.6 от ЗДП следва задължението на органа, когато са налице предпоставките по съображение 143, да определи размера на помощта при съобразяване с методиката, приета от ЕК в съображение 173 от нейното решение, както и с изискванията в съображение (174) от решението на Комисията. Последното предвижда, че при определяне на пазарните цени на съответните парцели следва изцяло да бъде отразена икономическата стойност на тези земи към момента на замяната. В оспорения акт се сочи приложимост на изискванията в съображение 173 от решението на ЕК с препращане относно конкретните стойности към оценителска експертиза. Касае се за оценителските доклади на [фирма], данните от които са възпроизведени по-горе в настоящото изложение. В съображение 176 на решението на ЕК е посочено, че този начин на определяне на пазарните цени се използва, когато българските органи изразят основателни съмнения, че методиката не може да бъде приложена или води до сума, която явно не отразява адекватно сумата, получена от бенефициера.

В съображение (175) Комисията изрично е отбелязала, че българските органи притежават информация и за пазарните цени на всички парцели, засегнати от сделки към момента на замяната съгласно електронна таблица, изпратена на 21 януари 2014 г. в становище 2014/032997. Това становище с предоставената на ЕК информация за пазарните цени на всички парцели, засегнати от сделки към момента на замяната съгласно електронна таблица, изпратена на 21 януари 2014 г. е приобщено по делото. Установява се по делото, че в тази таблица в колона 23 като пазарни цени на частните имоти, предмет на замяната са вписани „Цени на частните земи по пазарно свидетелство“, като изразът пазарно свидетелство е употребен в единствено число, без данни кое е това пазарно свидетелство. Установява се по делото, че информацията за „пазарните“ цени на имотите от това становище е ползвана от националния администратор за изготвяне на извършен предварителен анализ и отразяване на

специално предоставената от ЕК таблица формат Е. с бенефициерите, които отговарят на критерия за помощ de minimis – документите са описани като приложение към доклад с изх. № 93-12789/26.11.2014 г. на МЗХ от М. Н. до Министъра на земеделието и храните, който е приложен по делото и са изпратени на Главна Дирекция Конкуренция на ЕК за съгласуване през октомври 2014 г., съгласувани са от Главна Дирекция Конкуренция на ЕК през октомври 2014 г. и въз основа на тях е издадена Заповед от РД 09-768/26.11.2014 г. на Министъра на земеделието и храните, с която ответната страна се е произнесла, че индивидуалната помощ, предоставена на жалбоподателите със Заповед №59/16.01.2009 г. на Председателя на Държавна агенция по горите (досие 143 на ЕК) не представлява държавна помощ и отговаря на изискванията на Регламент (ЕО) 1998/2006 на Комисията от 15 декември 2006 г. за прилагането на членове 87 и 88 от Договора към минималната помощ, като в Приложението към заповедта жалбоподателката А. П. С. и замяната, в която участват двамата жалбоподатели, са вписани под пореден номер 4. От кореспонденция, разменена по електронна поща през месеците октомври и ноември 2014 г. между администратора и ГД Конкуренция на ЕК, се установява, че МЗХГ е изготвил списък на замените, за които ще се приложи член 2 от Решението на ЕК, в този списък фигурира замяната, в която страна са жалбоподателите и след получаване на потвърждение от ГД на ЕК е издадена Заповед РД 09-768/26.11.2014г. на Министъра на земеделието и храните. По делото не са представени доказателства, че производството по издаването на Заповед РД 09-768/26.11.2014г. на Министъра на земеделието и храните е възобновено при условията и по реда на АПК, нито са ангажирани доказателства от администратора, че този ИАА, е отменен по надлежния ред. Представеното от ответната страна решение от месец октомври 2016 г. на МЗХ, с което се обявява нова обществена поръчка, в предмета на която е включено изготвяне на пазарна оценка на имотите, предмет на замяната със С., не е акт за отмяна на Заповед РД 09-768/26.11.2014 г. на Министъра на земеделието и храните, а и действието на това решение е прекратено с Решение № РД52-1/06.01.2017г. на Министъра на земеделието и храните, с което се прекратява обществената поръчка по тази обособена позиция. Поради тези причини, основателни са доводите на оспорващите, че с издаването на АУПДВ министърът на земеделието, храните и горите се е произнесъл повторно по същия въпрос, по който се е произнесъл с издаването на Заповед РД 09-768/26.11.2014 г.

В оспорения акт липсват мотиви и по делото не са налице данни, информацията за пазарните цени, предоставена на ЕС в посоченото становище 2014/032997 да е използвана за определяне размера на помощта съобразно методиката/формулата посочена по-горе, при издаването на процесния ИАА, респективно съображения за причините, поради които е неприложима.

От анализа на приложените методи за оценка и на източниците на информация в оценителските доклади на [фирма], е видно, че определените в

административното производство по издаване на АУПДВ пазарни цени на заменените имоти не съответстват на икономическата им стойност към момента на замяната. При определянето на пазарната цена, административният орган е длъжен да съобрази определението за пазарна цена, дадено в т. 68 от Решение от 2 септември 2010 г. по дело С-290/07 и в т.34 от Решение от 16 декември 2010 г. по дело С-239/09, според които пазарна цена е цената, която частен инвеститор, действащ в нормални условия на конкуренция, би могъл да определи. Според т. 35 от Решение на СЕС по дело С-239/09, когато националното право установява правила за изчисляване на пазарна стойност на земи с оглед на тяхната продажба от публични органи, за да съответстват тези правила на член 87 Д. /чл. 107 ДФЕС/, при прилагането им във всички случаи трябва да се получи цена, която е възможно най-близка до пазарната стойност. В този смисъл е и утвърдената съдебна практика на ВАС / вж. Решение № 5050 от 20.04.2021 г. на ВАС по адм. д. № 704/2021 г., I о.; Решение № 8824 от 23.07.2021 г. на ВАС по адм. д. № 2907/2021 г., I о. ; Решение № 11382 от 10.11.2021 г. на ВАС по адм. д. № 3436/2021 г., I о. и др./.

В оценителските доклади [фирма] се позовава на разпоредбата на §1а, т. 2 от ДР на ЗДС, но не е спазил тази разпоредба. В оценителските доклади [фирма] се съдържа твърдение, че оценките са изготвени по метода на сравнимите продажби и метода на приходната стойност, но тези методи не са приложени. За оценката на държавните имоти [фирма] е приложил съвсем различен подход за определяне на реалната пазарна цена (различен от подхода, който е приложил за частните имоти).

[фирма] не се е съобразил с разпоредбата на §1а, т. 2 от ДР на ЗДС, а именно „Пазарни цени“ са осреднените цени от всички сделки с имоти за покупко-продажба, замяна, учредяване на вещни права или прехвърляне на собственост срещу задължение за строителство, ипотека - обезпечаваша покупко-продажба на имот, продажбите чрез търг от държавни и частни съдебни изпълнители, държавните институции и общините, както и други възмездни сделки, с изключение на тези с предмет идеални части от имоти, по които поне една от страните е търговец, сключени в рамките на 12 месеца преди датата на замяната и вписани в службата по вписванията по местонахождението на имота.

За определянето на пазарните цени на имотите в землището на [населено място] и [населено място] (частните имоти, предмет на замяната) от [фирма] са използвани и данни извън референтния период, определен с разпоредбата на §1а, т. 2 от ДР на ЗДС - статистически данни за 2007 г. и за 2009 г. от САПИ - общо 9 сделки със земеделски земи като към докладите не са приложени доказателства, че данните за 2009 г. са за сделки преди датата на извършване на замяната. Видно е че за определянето на пазарните цени на имотите в землището на [населено място] равнище (част от частните имоти, предмет на замяната) от [фирма] са използвани и данни извън референтния период, определен с разпоредбата на §1а, т. 2 от ДР на ЗДС - статистически данни за

2007 г. от САПИ - общо 3 сделки със земеделски земи;

[фирма] не се е съобразил с разпоредбата на §1а, т. 1а от ДР на ЗДС и при оценяването и на частните и на държавните имоти не е ползвал данни за сделки с горски територии в съседните землища за периода от 12 месеца преди датата на замяната.

Държавните имоти в землището са оценени въз основа на данни за времевия период 2007-2009 г. Частните имоти в са оценени въз основа на данни за времевия период 2005 – 2009. Двата времеви периода са различни;

[фирма] не се е съобразил с референтния период от 12 месеца, определен с разпоредбата на §1а, т. 2 от ДР на ЗДС и при оценяването на държавния имот;

Оценителският подход (метод), използван от [фирма] към цената на земеделската земя (която включва като елемент и приходната стойност на земеделската земя) да добавя пазарната цена на насаждението (приходната стойност на горски имот) води до формирането на крайна цена, в която приходната стойност участва с двойна тежест.

В резултат на всичко това, оценителските доклади на [фирма] не отразяват действителната икономическа стойност на оценяваните имоти към датата на извършване на замяната (поради разширения период), не отговарят на изискванията определени с Решението на ЕК да се основават на пазарни свидетелства за сделки между частни лица за горски територии и не могат да послужат за постигане на крайната цел на Решението на ЕК – да бъде възстановено положението на конкуренцията преди извършването на замяната, ако е било нарушено.

В допълнение и в съответствие с разпределението на доказателствената тежест между страните по делото ответната страна не проведе успешно доказване, че оценките, които са използвани за издаване на АУПДВ, се основават на данни за съпоставими имоти със сходни характеристики спрямо заменените парцели горска земя. При това положение не може да се приеме, че определените чрез експертната оценка пазарни цени на процесните имоти, отразяват икономическата (пазарната) им стойност към момента на замяната през 2009 г. Тъй като това е стойността, релевантна за определяне размера на полученото предимство по конкретната сделка за замяна, то неправилното определяне на същата, не осигурява постигането на преследваната цел, а именно възстановяването на неправомерната и несъвместима държавна помощ. Налице е и основанието за незаконосъобразност по чл.146, т.5 от АПК.

Във връзка с оспорването на размера на определената с АУПДВ като подлежащата за възстановяване държавна помощ – главница - определената пазарна цена в административното производство по издаване на АУПДВ е разколебана от заключението на приетата по делото СОЕ, която страните не оспорват, въпреки че съдът, констатира грешки в пресмятанията на вещото лице, като и страните ангажират становище, че същите могат да бъдат преодолени от съда като същият направи самостоятелни изчисления, за които не са необходими специални знания.

Съдът като използва методологията на оценяване на вещото лице К. и направи верни пресматания може да определи пазарната цена въз основа на осреднени цени от сделки с горски имоти, подобни на оценяваните, за посочения по-горе референтен период, в резултат на което установи, че пазарната цена на частните имоти е общо 29203.65 лв., както и че разликата между пазарната цена на частните имоти 29203.65 лв. и административната цена на частните имоти 34266.83 е минус 5083.23 лева (i по смисъла на Решението на ЕК). Прилагайки методиката, определена с Решението на ЕК по начина, по който е приложена от националния администратор в административното производство и от вещото лице се установява, че размерът на получената държавна помощ е 5685.32 лева, като е изчислен по следната формула: $+692.14 - (-4993.18) = 5685.32$ лева.

За да извърши преценка дали на жалбоподателите с конкретната замяна е предоставено предимство и за да определи неговия размер, с цел да установи дали този размер е определен правилно с оспорения АУПДВ, съдът трябва да съобрази и мотивите на ЕК, изложени в съображение 143 от Решението и съображение 173 във връзка със съображение 147 от Решението.

В съображение 143 от Решението на ЕК, изречение второ и трето е записано следното: За да се определи дали частните страни са получили икономическо предимство в резултат на сделката за замяна, пазарните стойности на заменените парцели трябва да бъдат оценени и сравнени една с друга. Ако сделката за замяна води до прехвърлянето на горска земя държавна собственост, чиято стойност е по-висока от стойността на горската земя, отстъпена от частната страна, на частната страна е предоставено икономическото предимство.

От приетото заключение на вещото лице и от пресматанията с поправка на допуснатите от него грешки, при сравняване на пазарната цена на имотите – частна собственост и пазарната цена на имотите – държавна собственост е видно, че имотите частна собственост са с по-висока пазарна цена.

С оглед стойностите на пазарните цени на имотите, определени в заключението на вещото лице по делото и с пресматанията, направени по-горе, по аргумент от съображение 143 от Решението на ЕК няма предоставено икономическо предимство на жалбоподателите. Установява се, че липсва предпоставката определена със съображение 143 от Решението на ЕК, за да възникне основание за прилагане на методиката по съображение 173 от Решението. Независимо от това, за пълнота на изложението, следва да се вземе предвид и следното:

Относно прилагането от националния администратор и от вещото лице на методиката, определена със съображение 147 във връзка със съображение 173 от Решението на ЕК се установява, че вещото лице е допуснало грешка в изчисленията, по отношение на приложението на формулата, изведена в посоченото съображение на Решението на ЕК.

За да се приложи тази формула, е необходимо да се изчислят следните суми: i) разликата между реалната пазарна цена на парцела горска земя частна

собственост и административната цена за този парцел, определена в съответствие с предписанията на Наредбата за базисните цени; и ii) разликата между реалната пазарна цена на парцела горска земя държавна собственост и административната цена за този парцел, определена в съответствие с предписанията на Наредбата за базисните цени. Приема се, че предимство е налице, ако стойността на ii) минус стойността на i) е положителна. Това означава, че за правилното прилагане на методиката и за правилното прилагане на формулата, определена от ЕК, трябва да се ползват СТОЙНОСТИ, а не разлики. Тази грешка на вещото лице, може да бъде преодоляна от съда, чрез правилно пресмятане, като се ползват определените абсолютни стойности на разликите между пазарните и административните цени на имотите.

Базирайки се пазарните цени на процесните имоти, установени по делото и прилагайки формулата, изведена в съображение 147 от Решението на ЕК, съдът може да направи самостоятелни изчисления, за които не са необходими специални знания. В случая абсолютната стойност на разликата (i) между реалната пазарна цена на парцелите горска земя частна собственост от 29273.65 лв. и административната цена за тези парцели от 34266.83 лв., съгласно договора за замяна е 4993.18 лв. Абсолютната стойност на разликата (ii) между реалната пазарна цена на парцелите горска земя държавна собственост от 22742.14 и административната цена за тези парцели от 22050.00 лв. е 692.14 лв. Стойността на ii) 692.14 лв. минус стойността i) 4993.18 лв. е минус 4 301,04лв., т.е. същата не е положителна, за да е налице предимство, съответно несъвместима с вътрешния пазар държавна помощ.

Дори и да се приеме, че вещото лице правилно е приложило определената от ЕК методика за изчисляване на размера на държавната помощ, така определен размер не съответства на размера на главницата от 24830.00 лева, която е определена с оспорвания АУПДВ. Освен това тази стойност е далеч под прага от 200 000 евро по Регламент (ЕС) № 1407/2013 г. на Комисията от 18 декември 2013 г. относно прилагането на членове 107 и 108 от Договора за функционирането на ЕС към помощта de minimis и няма никакво съмнение, че дори към тях да бъде добавен размер на евентуално дължимата лихва за периода от датата на замяната до датата на издаване на оспорения АУПДВ, общата стойност на главница и лихва няма да превиши индивидуалния праг от 200 000 евро.

В административната преписка не е приложен и в хода на съдебното производство не е представен, документ, с който Министърът на земеделието, храните и горите одобрява Методика за определяне на размера на държавната помощ. По делото, към оценката, изготвена от [фирма] са приложени два листа - единият лист е озаглавен „Методика за определяне на размера на несъвместимата държавна помощ“, а вторият „Сравнителна таблица по т. 3 от спецификацията по договора за Заповед № 59/16.01.2009 г. със заявител А. С.“ - които не съдържат нито дата, нито подпис, нито печат, нито други данни, от които да се направи извод за авторството им. На лист озаглавен „Методика за

определяне на размера на несъвместимата държавна помощ“ бланкетно са копирани и извадени текстове от мотивите на Решение на Европейската Комисия С(2014) 6207 final от 5.09.2014 година. На лист „Сравнителна таблица по т. 3 от спецификацията по договора Заповед № 59/16.01.2009 г. със заявител А. С.“ са направени изчисления в резултат, на които е определена сумата 24830 лв., която е записана като главница на държавната помощ в издадения оспорван АУПДВ. Дори, ако условно съдът възприеме пазарните цени на имотите за правилно определени от [фирма], от съдържанието на тези листове се установява, че националният администратор също е използвал погрешен подход за прилагане на методиката и формулата, определени от ЕК за размера на държавната помощ. Базирайки се пазарните цени на процесните имоти, посочени от [фирма] и прилагайки правилно формулата, изведена в т. 147 от Решението на ЕК, съдът може да направи самостоятелни изчисления, за които не са необходими специални знания. В случая абсолютната стойност на разликата (i) между реалната пазарна цена на парцелите горска земя частна собственост от 27599.59 лв. и административната цена за тези парцели от 34266.83 лв., съгласно договора за замяна е 5348.41лв. Абсолютната стойност на разликата (ii) между реалната пазарна цена на парцелите горска земя държавна собственост от 41531.71 и административната цена за тези парцели от 22050.00 лв. е 19481.71 лв. Стойността на ii) 19481.71 лв. минус стойността i) 5348.41лв. е 14 133,30 лв. Този размер обаче, също не е съответства на размера на помощта – част главница, който е вписан в оспорвания АУПДВ.

Поради тези причини оспорваният АУПДВ е издаден в несъответствие с принципите установени в чл. 6, ал.2, 3 и 5 АПК.

Във всички варианти на изчисления и пресмятания, описани по-горе определеният размер на държавната помощ е под прага от 200 000 евро по Регламент (ЕС) № 1407/2013 г. на Комисията от 18 декември 2013 г. относно прилагането на членове 107 и 108 от Договора за функционирането на ЕС към помощта de minimis. Задължението за извършване на проверка дали процесната помощ е de minimis следва от съображение 171 от решението на ЕК, в което изрично е посочено, че българските власти трябва да изключат тези лица, които от сделките за замяна, в които са участвали, са получили предимство, целият размер на което не надвишава праговете, установени в Регламента за минималната помощ (помощта, de minimis). Възражение по отношение на това обстоятелство жалбоподателите са направили в хода на административното производство,. В оспорения АУПДВ не са изложени мотиви защо в конкретния случай националният администратор не е приложил чл. 2 или чл. 3 от Решението на ЕК. В мотивите на акта няма никакво изложение, от което да се установява, че издателят на акта, като е подсумирал установените факти към приложимите правни норми на Регламент (ЕО) № 994/98 на Съвета, на Регламент (ЕС) № 1407/2013 на Комисията и на РЕГЛАМЕНТ (ЕО) № 1998/2006 НА КОМИСИЯТА от 15 декември 2006 година за прилагане на членове 87 и 88 от договора към минималната помощ (ОВ L 379, 28.12.2006 г., стр. 5), е направил

обоснован извод да не приложи правилата de minimis. Липсата на мотиви в оспорения АУПДВ на кои изисквания от кой приложим акт на правото не отговаря конкретната мярка, за да бъдат приложени за нея правилата за помощта de minimis, има за последица незаконосъобразност на оспорения акт.

Съгласно Член 2 от Решението на ЕК Индивидуалната помощ, предоставена при сделките за замяна, посочена в член 1, не представлява помощ, ако към момента на предоставянето ѝ е отговаряла на условията, предвидени в регламент, приет съгласно член 2 от Регламент (ЕО) № 994/98 на Съвета¹⁰³, който е бил приложим към момента на предоставяне на помощта.

Министърът на земеделието, храните и горите не се е съобразил със следните съображения от Решението на Комисията: 154, 156 и 171.

Оспорваният АУПДВ е издаден в несъответствие с член 3 и чл. 7, параграф 3 от Регламент (ЕС) № 1407/2013 на Комисията, които са със следните новели:

На българският национален администратор, който е ответна страна по делото, освен с Решението на ЕК, също и с писма на Главна дирекция Конкуренция на ЕК нееднократно са давани указания и пояснения, че разпоредбите на регламентите за правилата de minimis са приложими и за онези транзакции чрез замени на поземлени имоти в горски територии, при които предимството е в размер до 200 000 евро (Доклад с изх. № 93-12789/26.11.2014 г. на МЗХ до Министъра на земеделието и храните и приложенията към него - разпечатките от електронна поща, които са приложени към доклада; разпечатка на таблица във формат Е., изпратена по електронна поща от М. Н. до У. Д. на 08.10.2014 г.; разпечатка на таблица във формат Е., изпратена по електронна поща от М. Н. до У. Д. на 22.10.2014 г.) Нещо повече – установява се по делото, че още на 26.11.2014 г. националният администратор е извършил преценка за приложимостта на посочените по-горе актове на правото на ЕС и в изпълнение на чл. 2 от Р. на ЕК се е произнесъл със Заповед от РД 09-768/26.11.2014 г. на Министъра на земеделието и храните, че индивидуалната помощ, предоставена на жалбоподателите със Заповед №85/21.01.2009 г. на Председателя на Държавна агенция по горите (досие 143 на ЕК) не представлява държавна помощ и отговаря на изискванията на Регламент (ЕС) № 1407/2013 г. на Комисията от 18 декември 2013 г. относно прилагането на членове 107 и 108 от Договора за функционирането на ЕС, вр. с Регламент (ЕО) 1998/2006 на Комисията от 15 декември 2006 г. за прилагането на членове 87 и 88 от Договора към минималната помощ, като в Приложението към заповедта жалбоподателката С. и замяната, в която участват двамата жалбоподатели, са вписани под пореден номер 4. Не се установява, а и не се твърди от страните, заповедта да е обжалвана по реда на АПК и не се установява същата да е отменена от националният администратор или с влязъл в сила акт на съд преди издаването на оспорения АУПДВ.

Оспорваният акт е издаден в нарушение на общ принцип на правото на Общността – принципът за пропорционалност – който е установен в чл. 5, ал. 1 от ДФЕС. Този принцип последователно е изведен и в 14, параграф 1,

изречение последно от РЕГЛАМЕНТ (ЕО) № 659/1999 НА СЪВЕТА от 22 март 1999 година за установяване на подробни правила за прилагането на член 93 от Договора за ЕО по следния начин: Комисията не изисква възстановяване на помощта, ако това противоречи на общ принцип на правото на Общността.

Нееднократно Съдът на Европейските общности е постановявал, че целта на възстановяването е да се възобнови положението, съществувало на пазара преди предоставянето на помощта. Според Съда на Европейските общности, „възобновяването на предходното положение е налице, когато получателят върне неправомерната и несъвместима помощ като по този начин се лиши от предимството пред конкурентите си на пазара и се възстанови положението, съществувало преди да бъде предоставена помощта. (Дело С-348/93, Комисията срещу Италия, [1995 г.] Е. I-673, параграф 27.) Тази цел няма да бъде постигната с влизането в сила и с изпълнението на оспорения АУПДВ. В този смисъл възстановяването в размера, определен с оспорения АУПДВ е явно несъразмерно и не може да доведе до постигането на легитимна цел. В този контекст, Съдът на Европейските общности подчертава, че възстановяването на неправомерна и несъвместима помощ не трябва да е санкция (Дело С-75/97, Б. срещу Комисията [1999 г.] Е. I-03671, параграф 65.), а видно от обстоятелствата в конкретния случай липсата на пропорционалност и на съразмерност води до неоснователното налагането на санкция на жалбоподателите.

Съдът намира за неоснователно възражението на жалбоподателя за изтекла погасителна давност. Съдът съобразява даденото разрешение в т. 2 от диспозитива на решение на Съда на ЕС по дело С-627/18. В решението е посочено, че член 16 параграф 2 от Регламент 2015/1589, съгласно който подлежащата на възстановяване помощ, включва лихви и принципът на ефективност, посочен в параграф 3 на същия член, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат прилагането на национален давностен срок към възстановяването на помощ, когато този срок е изтекъл още преди приемането на решението на комисията, с което тази помощ се обявява за неправомерна и се разпорежда възстановяването ѝ или когато този давностен срок е изтекъл основно поради закъснението на националните органи при изпълнението на това решение. Даденото тълкуване е приложимо в настоящия случай, тъй като съгласно решение на ЕК С(2014) 6207 final от 5.09.2014 година държавната помощ, отпусната на предприятия при сделките за замяна на горски земи, е приведена в действие от Република България в нарушение на изискването за предварително уведомяване на Комисията. В този случай съгласно т. 51 от цитираното решение на Съда на ЕС получателят не може валидно да се позовава на оправдани правни очаквания относно правомерността на разглежданата помощ. В същия смисъл е и решение по дело С-349/17, т.98. Според Съда на ЕС принципът на правната сигурност, който давностните срокове имат за цел да гарантират, не може да бъде пречка за възстановяване на обявена за несъвместима с вътрешния пазар помощ (дело С-627/18, т.60). В процесния случай решението на ЕК, С(2014) 6207 final от 5.09.2014 г. е

издадено в рамките на 10 годишния давностен срок по чл. 15 от приложимия по време Регламент (ЕО) № 659/99, отменен с Регламент № 2015/1589. При тези обстоятелства и предвид цитираната съдебна практика на Съда на ЕС давностният срок, предвиден в националния закон не следва да се прилага.

Въз основа на изложеното, съдът прави извод за неоснователност на възражението на жалбоподателя за изтекла погасителна давност, като намира, че публичното държавно вземане, обективизирано в оспорения Акт за установяване на публично държавно вземане издаден от Министъра на земеделието, храните и горите на Република България, не е погасено по давност.

Предвид констатираните по-горе основания по чл.146, т.3, т.4 и т.5 от АПК, съдът следва да отмени обжалвания АУПДВ. С оглед установяването, че жалбоподателите не се предприятие по смисъла на чл. 107 от ДФЕС; установяването, че Министърът на земеделието, храните и горите е издал АУПДВ, като е определил размера на държавната помощ, получена в резултат на замяната, в нарушение на императивни разпоредби на ЗДП, Закона за независимите оценители и Закона за държавната собственост; 3)установяването че, пазарните цени на частните имоти са по-високи от пазарните цени на държавните имоти и по аргумент от съображение 142 от Решението на Комисията на жалбоподателите изобщо не е предоставено предимство и установяването, че при правилното прилагане на формулата по съображение 147 от Решението на Комисията стойността на ii) определена в настоящото съдебно производство минус стойността на i) определена в настоящото съдебно производство не е положителна, както и че с издаването на Заповед от РД 09-768/26.11.2014 г. на Министъра на земеделието и храните, ответната страна се е произнесла, че индивидуалната помощ, предоставена на жалбоподателите със Заповед №85/21.01.2009 г. на Председателя на Държавна агенция по горите (досие 143 на ЕК) не представлява държавна помощ и отговаря на изискванията на чл. 7, параграф 3 от Регламент (ЕС) № 1407/2013 на Комисията, вр. с Регламент (ЕО) 1998/2006 на Комисията от 15 декември 2006 г. за прилагането на членове 87 и 88 от Договора към минималната помощ, административната преписка не следва да се връща на административния орган за ново произнасяне.

Предвид този изход на спора, съдът намира за основателна своевременно заявената претенция за присъждане на разноски в полза на жалбоподателите, както следва:

На Б. В. С. за сторените от него в качеството на жалбоподател разноски, общо 2234.00 лева, от които 1974.00 лева възнаграждение за един адвокат, 10 лева държавна такса за завеждане на делото и 250.00 лева за съдебно-оценителна експертиза;

На А. С. за сторените от нея в качеството на жалбоподател разноски, общо общо 2234.00 лева, от които 1974.00 лева възнаграждение за един адвокат, 10 лева държавна такса за завеждане на делото и 250.00 лева за

съдебно-оценителна експертиза.

Възражението на процесуалния представител на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение по отношение на всеки един от двамата жалбоподатели е неоснователно, доколкото същото изцяло е съобразено с разпоредбата на чл.8 ал.1 т.4 от Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, като към така уговореното възнаграждение е начислено ДДС съгласно изискванията на ЗДДС. Отделно от това делото се отличава с фактическа и правна сложност и по същото са проведени общо седем съдебни заседания.

Водим от горното и на основание чл. 173, ал. 2, предложение последно от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Акт за установяване на публично държавно вземане № РД 05-49/09.04.2020г. издаден от Министъра на земеделието, храните и горите.

ОСЪЖДА Министерство на земеделието храните и горите – С., да заплати на Б. В. С. ЕГН [ЕГН] сумата от 2234 /две хиляди двеста тридесет и четири/, разноски по делото.

ОСЪЖДА Министерство на земеделието храните и горите – С. да заплати на А. П. С. ЕГН [ЕГН] да заплати сумата от 2234 /две хиляди двеста тридесет и четири/, разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните, пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: